

[Aksel Larsen.]

Heinrich Carl Schimmelmänn anklaget for Overtrædelse af Straffelovstillægget, derved at han havde været Stabsleder i D. N. S. A. P. og Medlem af D. N. S. A. P.'s Storraad. Derved havde han været medansvarlig for Partiets utilbørlige Samarbejde med Besættelsesmagten og for den Bistand, der derigennem er ydet Tyskerne, bl. a. ved Propaganda. Han har endvidere været Folketingskandidat for dette Parti i 1943. Endvidere blev han anklaget for, at han i Tidsrummet 1941—45 — det Tidsrum, hvori den nazistiske Presse herhjemme fik særlig store økonomiske Tilskud fra Tyskerne — har været Formand for Bestyrelsen for Dagbladet „Fædrelandet“. Han var endvidere anklaget for at have stillet sin Ejendom Gammel Hellebækgaard vederlagsfrit til Raadighed for den nazistiske Landsarbejdstjeneste og for at have ydet den saakaldte Hjemmefront et Bidrag paa 3 000 Kr. samt for i 1944—45 at have været Bestyrelsesmedlem i den nazistiske Organisation „Danske Frontkæmperes Venner“ og endelig at have været Medlem af Schalburgfondens Præsidium.

Ved Byrettens Dom af 19. November 1946 blev han dømt for tre af disse Forhold og frikendt for tre andre. Han blev idømt en Straf af 2 Aars Fængsel og fradømt almen Tillid for 5 Aar, men Anklagemyndighedens Paastand om Konfiskation af hans Ejendomme blev ikke taget til Følge.

Ved Landsretten, hvortil Sagen blev appelleret, blev der rejst tilsvarende Anklager, og han blev dømt for de fire Forhold til 3 Aars Fængsel og fradømt almen Tillid i 5 Aar, men heller ikke Landsretten fandt Grund til at inddrage hans Ejendomme til Fordel for Statskassen.

Efter mit Partis Opfattelse er saa milde Domme over en af de førende Landsforrædere ikke alene stridende mod Folkets Retsbevidsthed, men ogsaa stridende mod Aanden og Meningen med Straffelovstillægget. Vi har set mangfoldige Tilfælde, hvor Smaafolk blandt Landssvigerne, Marinevægtere, Sabotagevagter og andre, blev idømt meget streng Straf, 4, 8, 12 og 16 Aar, og lignende Straf har ramt Frikorpsfolk og andre, og jeg siger ikke dette, fordi jeg derved vil udtrykke nogen Art Medlidenhed med dem, men naar man tager i Betragtning, at der over saadanne Smaafolk er afsagt meget strenge Domme, springer det i Øjnene, at naar det drejer sig om en af Lederne af den nazistiske Bevægelse herhjemme, og navnlig naar det drejer sig om de lensgrevelige Ledere, saa bliver der maalt med Rettens

mildeste Alen og afsagt Domme, der efter vor Mening, som sagt, er i Strid med Loven. Jeg ønsker at erindre om, at da Straffelovstillægget i 1945 blev udarbejdet af den daværende Samlingsregering, drøftedes ogsaa Hensigterne og Meningen med Formuleringerne, og bl. a. drøftedes Spørgsmaalet, om det nu var formuleret saaledes, at man kunde være sikker paa, at f. Eks. Grev Schimmelmänn vilde miste sin Ejendom.

Man var klar over, at det kunde være vanskeligt direkte at skrive i selve Loven, at saadan og saadan skulde den opfattes, men der var i Samlingsregeringen Enighed om, at Personer af Hr. Schimmelmänn's Kaliber skulde have en streng Straf og have deres Ejendom konfiskeret, og Loven var formuleret saaledes, at man maatte gaa ud fra, at dette vilde ske. Jeg ønsker at understrege, at det netop i Spørgsmaalet Schimmelmänn var Samlingsregeringens konkrete Opfattelse, at han skulde rammes af Straffelovstillæggets Konfiskationsbestemmelser. Men alligevel ser man, at naar hans Sag kommer for Domstolene, gaar man omhyggeligt uden om disse Bestemmelser. Vort Parti har derfor set sig nødsaget til at fremkomme med det Lovforslag, jeg her har den Ære at fremsætte for det høje Ting. Vi foreslaar et Lovforslag med een Paragraf, der lyder saaledes:

„Lensgreve Heinrich Carl Schimmelmänn, født den 13. Juni 1890 i Ahrenburg, Holsten, fratages den ham ved Lov meddelte danske Statsborgerret.

Hans Ejendom konfiskeres til Fordel for den danske Stat efter Reglerne i Lov Nr. 132 af 30. Marts 1946 om Konfiskation af tysk og japansk Ejendom.“

Jeg anbefaler dette Lovforslag til villig Modtagelse og hurtig Behandling i det høje Ting og udtrykker Forvisningen om, at det vil blive vedtaget.

Da den sidste Frifindelsesdom over Grev Schimmelmänn blev afsagt — jeg kalder det en Frifindelsesdom, for det var den jo reelt, saa mild den var —, udtalte nemlig ledende Politikere fra alle Partier, at denne Dom var uforstaaelig og forkastelig, og at den burde have været langt strengere, og der blev endogsaa af Regeringspressen skrevet, at det var en Skandale, hvis Grev Schimmelmänn efter at have afsønet sin Straf kunde vende tilbage som Herre til Lindenberg. Jeg maa altsaa gaa ud fra, at alle Partier er enige om, at Lensgreve Schimmelmänn skal have sin Ejendom og sit Gods forbrudt, og saa maa det vel kunne lade sig gøre at faa det vedtaget ved Lov.

Jeg ved meget vel, at det er en ekstra-